

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה (כה. ב.)

כתב בעל הטורים ז"ל: פתח 'דבר אל בני ישראל' ב'י פוס, כמו 'דברו על לב ירושלים'. בשביל שהיה בו חסרון כיס פייסם. ואיתא במדרש 'אייר אבהו, ומה לעשות משכן כבוד וכפרה לישראל אמר 'דבר אל בני ישראל' לשון פיוס, הדוחקים את ישראל ונוטלים את ממונם מה תהא עליהם, עכ"ל.

אדם גדול שיכול להשיג ממון בנקל, כגון אם יעבוד וכיו"ב, עכ"ז קשה לו מאוד לתת ממונו לאחרים, עד כדי כך שצריך לדבר אליו בלשון פיוס. ילד שאין לו אפשרות לטרוח ולהרויח ממון, אא"כ יתנו לו, או שירויח במשחקיו כגון קלפים כאשר משחק עם חבריו, על אחת כמה וכמה יהיה קשה לו להתנתק מכספו וחפציו.

ולמה אדברה בזאת? היות והיום נתפשט שיש לילדים ממון וחפצים משל עצמם. והמתבונן בדרכי אבותינו יראה, שדרך כלל לא הביאו לילדים מעות (כסף), מלבד 'מענות פורים' שהיו מחלקים לילדים ביום פורים. אך היום השתנה פני הדור ולא ראי זה כראי זה, וצריכים אנו לדעת מה נעשה, למען לא נחטא בלא משים ח"י.

ראשית עלינו כהורים לחנך ולהרגיל בביתנו שהכסף שברשותינו אינו שלנו אלא של ה' יתברך. ואיך מחנכים לזאת, כגון: כאשר צריכים הילדים כסף לקניות או לכל עניין שהוא, לומר להם כאשר מביאים להם את הכסף, הנה הכסף שה' נתן לי להביא לך לצרכיך. אזי יתרגלו הילדים לזאת, ופעם אחת לאחר שדיברתי בציבור על עניין זכות להרים תרומה לת"ת של תשכ"ב. יגיש אלי אדם בגיל העמידה ואמר לי. לפלא הוא בעיני, איך אנשים כביכול עורים ולא נותנים דעתם, וקשה להם לתת תרומה. הרי כל כספם וההבם של מלך מלכי המלכים והם אינם אלא גיזברים, דמה בנפשך שהמלך או אביך אומר לך תתן מכספי לפלוני, היש אדם שיסרב לו?! הרי אם הוא לא יתן יקחו לו את כל מה שיש בידו שהרי הכל רק מופקד אצלנו! על כן ירגיל האדם את ילדו שהכסף לא שלו, אלא של בורא עולם ורק הופקד אצלו.

וכדאי להעלות את אשר השיב הרב שלמה וולבה זצ"ל כשנשאל האם כדאי שיתנו בקביעות לילדים סכום מסוים של כסף דמי כיס? השיב: כדאי לעשות כן ולהדריכו שיתן כסף מעשר מהמענות שהוא מקבל. מרגילים אותו בזה לתת צדקה ומעשר והילדים אוהבים לתת צדקה לעני, בפרט שהכסף הינו שלו (הבא באוצרות של חנוך ח"א עמי תשנ"ט). וכן כשנשאל כיצד לחנך ילד לשתף אחרים במשחק שקיבל מתנה? השיב: ביום הראשון שמקבל צריך לתת את המתנה ושיהיה שלו לגמרי והוא מרגיש שזה שלו. ביום שני אפשר לחנכו לתת לילדים אחרים לשחק בה (שם עמי תשפ"א). מאידך גיסא יש לפקח כמה כסף יש לו, עמ"י שנדע שאכן הוא לא משתמש בהונו לדברים לא טובים או שאינם מועילים לחינוכו. גם אם רוצים לתת לילד כסף על לימודו או מעשיו הטובים. לא להרגיל אותו לקבל כסף על מעשיו הטובים או לצבור כסף, כי אז ערך הכסף יעלה בעיניו ויחמוד להגדיל כספו במקום להגדיל יראתו ותורתו. אלא יתן לו זאת ללא קביעות.

ונחזור לראשית דברינו. היות וקשה לילד מאוד להתנתק מהונו וחפציו, לכן כאשר רוצים להחרימם לילד דבר מה מסיבה כל שהיא. ראשית עלינו להזהירו שאם ימשך במעשיו נאלץ להחרימם לו את הדבר וכו'. נוסף לזאת אם צריכים לקחת לילד דבר מה וקשה לו הדבר מאוד, כדאי לומר לו, שאנו מבינים אותו שקשה לו לתת, כי צדיקים חביב עליהם ממונם יותר מגופם, וכמו שמצינו ביעקב אבינו שחזר על פכים קטנים וביארו בגמרא (חולין צ"א). והמפרשים הטעם לזה, שהממון של הצדיקים מגיע אליהם בהיתר שאין פושטין ידיהו בגזל, ומשתמשים בו לצרכי תורה וגמילות חסדים, ע"כ חשוב להם כל פרוטה ופרוטה לקיים בהם עוד מצוות וכו'. כאשר הילד שומע כל זאת קל לו יותר לתת, כי העריכוהו והבינוהו, ונותן אמון במחנכו.

ואם ההורה, המחנך, מחרימם לו חפץ כל שהוא, לא להחרימם לו זאת לעד. אלא לומר לו: בעה"י אחזיר לך כאשר אראה לנכון שהחפץ לא יכשילך. גם צריך להשים לב, לא לשכוח את החפץ אצלנו, שאז הילד מאבד מהאמון במחנכו. וכן אם אבד לנו החפץ שהוחרם, עלינו לרכוש לו אחר במקום זה. גם כשהילד פשע עד מאוד, לא לאבד ולהשחית את החפץ למול עיניו (למעט אם הדבר אינו חינוכי ואינו עולה הרבה ואכמ"ל). וכן לא להראות לו ולזול בחפציו. אדרבה אם נראה חשיבות לחפץ, הילד ישמח שמתפעלים מחפציו, וע"כ יחמוד וירצה שישוב החפץ אליו, ועי"ז ישתדל להטיב התנהגותו.

וכאשר מחנכים לכל זאת, יראו ההורים פירות טובים ונחת מהילדים. והעד לזה אני בעצמי, שאפילו כאשר היו נותנים לי מעות בעודי טליא וכן בבחרותי, כל הכסף נתתיהו לאימי ע"י. ודבר זה היה לי פשוט בראשי ועשיתי זאת מרצוני ללא כל תחושה של הפסד, אדרבה זכות הרגשתי בזאת. ואין לי ספק שיש הורים שכבר היום נהנים מילדיהם שנותנים להם מעשרותיהם ומשתמשים בכספם לדברים טובים ומועילים.

תודיעו וברכותינע לחזרה חיקר חוננים חתבא אל הכלים ר' אילן עמר חי"ו, שמעשיו בסתר נעשים לקידום התלמידים. יחא רעוא שיזכה ויראה כל זרעו אחריו צדיקים יראים ותלמידי חכמים, שומרים מסורת אבותינו הקדושים, מתוך נחת שלחה ושאיגנות, עושר אשר וכבוד עד מאה ועשרים, אכ"י

מרבני הקהילה

הרה"ג שמואל י נעונוני שליט"א

רב ק"ק בית דוד ושלמה ת"ז
יידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה. היה צריך לכתוב ויתנו לי תרומה הרי האדם נותן תרומה לצדקה ומדוע נוקטת התורה לשון לקיחה?
מכאן מוכח שמי שחש שהוא נותן תרומה אינו שותף למשכן. להיות שותף זה זכות ורק מי שידבנו לבו, זכאי שותף בבניית המשכן.

פתרונות לפרשת 'משפטים'
אחודה חידה! אהרן לא עלה עם משה להר על אף שהלך עמו לפרעה, משום כבודם של זקנים.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? הרב מחפוד נגאר.
הזוכה: אליהו גברא.

אחודה חידה!
אחיות שהן לא אחיות, מי הן?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ואם-כן היום בגלות שאין לנו בית-המקדש, היכן דר הקב"ה האם חזר לשמים? והרי לפרוש ממנה אינו יכול, אלא מוכרחים לומר שהקב"ה דר עם התורה, וכל מי שעמל בתורה, השכינה דרה עמו.
וזהו ביאור המדרש "ויקחו לי תרומה" מה לוקח נותן התרומה? את השכינה עצמה, כי לפרוש ממנה אינו יכול. בספר ברכת מאיר הביא מעשה על אברך ת"ח הממית עצמו באהלה של תורה, כל יום ממש משש בבוקר עד שתיים אחר חצות. אשתו אשת חיל לקחה על עצמה את עול הבית ולפרנס את חמשה עשר ילדיהם. והנה, תבעה האשה את בעלה לדין תורה. מזה כחצי שנה נתגלה בגופה מחלה שהתישה אותה עד שאינה יכולה שוב לפרנס את ביתה. בעלה ממשיך ללמוד כדרכו, אלא שבין תשע לאחת עשרה בלילה מצא עבודה עראית, בה הוא משתכר כדי להביא מחיה לביתו.

והאשה תובעת, שהיא רוצה שבעלה ימשיך ללמוד כדרכו גם בין תשע לאחת עשרה ולא יעסוק בפרנסה. והבעל טוען - פקוח נפש דוחה את כל התורה כולה. הרב שלפניו הובא הדין תורה פסק פקוח נפש דוחה את כל התורה כולה אבל הפקוח נפש כאן הוא של האשה שכן הרב ראה שהאשה נמצאת במצב של "לפרוש מחיי התורה אינה יכולה" ולכן על הבעל לחזור לתלמודו.

וסיפר אותו רב לבעל על הגאון רבי אלחנן וסרמן הי"ד שהישיבה בה כיהן כראש-ישיבה לא יכלה לפרנס את בני ביתו והם ניזונו מחותנו שכיחן כרב בעיר גדולה. לימים נפטר חותנו ואז פנו אליו בני העיר שיכחן כרב העיר במקום חותנו ורב אלחנן סירב - לפרוש מהישיבה אינו יכול.

אשתו שמאוד רצתה שבעלה ימשיך את אביה ויכהן כרב ובנוסף שאין להם מקור מחיה אחר הפצירה בו, והוא סרב. אשתו לבשה את מעיל הפרווה והתכוונה ללכת לחפץ חיים לתבוע את בעלה לדין תורה. ולפני שיצאה נפל רב אלחנן והתעלף. לאחר שהעירו אותו, ביאר לאשתו - יודע אני שהחפץ חיים יורה לי לעזוב את הישיבה ולכהן כרב העיר אבל לפרוש מהישיבה אינו יכול. וכשראתה אשתו כך, נענתה לתחנוני ומחלה לו.

אשתו שמאוד רצתה שבעלה ימשיך את אביה ויכהן כרב ובנוסף שאין להם מקור מחיה אחר הפצירה בו, והוא סרב. אשתו לבשה את מעיל הפרווה והתכוונה ללכת לחפץ חיים לתבוע את בעלה לדין תורה. ולפני שיצאה נפל רב אלחנן והתעלף. לאחר שהעירו אותו, ביאר לאשתו - יודע אני שהחפץ חיים יורה לי לעזוב את הישיבה ולכהן כרב העיר אבל לפרוש מהישיבה אינו יכול. וכשראתה אשתו כך, נענתה לתחנוני ומחלה לו.

בדרכיהם אתה לך...

הבריחה (חלק י"ב)

ביום שישי לעת שעת הצהריים, נכנסו הרב יחזקאל ואשתו לאחר מסעם המפרך הארוך והמתיש לעיר עדן, אך לא ידעו מה יעלה בגורלם שם. בעדן הפנו אותם תושבי המקום ל"בית אל קודש" מקום כעין אכסניה, לארח את יהודי תימן שהיו באים לעדן בדרכם לארץ ישראל. כל משפחה היתה מקבלת חדר, וכל אחד דואג לעצמו לאוכל. כדי להתפרנס עסק הרב במכירת נעלים, בעזרתו של קרוב משפחה של אשת הרב שהעביר לו את המשרה. בהתעכבם שם ילדה אשת הרב בן בשעה טובה, ויהודי יקר בשם שלמה מנצור דאג להם לכל צרכי הברית.

לאחר זמן לא רב, עקב הכרזת מדינת ישראל בארץ ישראל, פרצו מהומות דמים בעדן, על ידי פורעים ערבים. עשרות יהודים נרצחו הי"ד, וגם כמה פורעים נהרגו ע"י יהודים מארגון האצ"ל שהגנו על הרובע היהודי. רק לאחר כמה ימים התערבו הבריטים (שהיו שותפים לפרעות) ועצרו את המתפרעים. בחסד ה' לא פגעו הפורעים ברב ובני ביתו.

סמוך לעדן היה את מחנה 'האשד' שבו התקבצו כל יהודי תימן אשר חשקו לעלות לארץ ישראל. למחנה זה היה גדר סביב ושומרים בשעריו, ואליו לא היו מכניסים אלא רק מי שיש לו חמישה שישה ילדים. ארגון הגיינט [סוכנות להצלת יהודים], היו נותנים לכל אחד מהבתי אב קילו קמח לשבוע בלבד! אשר כמות מצומצמת זו היתה רעב קשה ב"מ, והיה צער גדול. בחסד ה' קיבלו את הרב ובני ביתו למחנה ועל אף כל הקשיים הציל הקב"ה אותם וכעבור ארבע שנים מזמן הגעת הרב לעדן עלו הרב וב"ב לארץ ישראל במטוס. סוף!

פניני הלכה

הציבור עונין בקדיש אמון אחר יתברך

כתב רב עמרם גאון בנוסח הקדיש (השלם ח"א סי' יז-יח) וז"ל: ואומר יתברך, אמון, עכ"ל. וכ"כ רב סעדיא גאון בסידורו הביאו הרד"א שהציבור עונין אמון אחר יתברך.

וז"ל רבינו הרמב"ם (בסדר התפילות בנוסח הקדיש) וכשהוא אומר יתברך קל הָעָם עוֹנִין אָמֵן.

וגם מרן כתב בשי"ע (סי' נו סי"ב) כששליח ציבור אומר יתברך קל הָעָם עוֹנִין אָמֵן.

וכתבו השתי"ז (שם) ומהרי"ץ בעץ חיים (ח"א עמי כת), שכן הוא מנהיגו.

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

צמח צדק לישון
גְּזֵרָה שְׁוָה - מה שכיום
אומרים גְּזֵרָה שְׁוָה.

מחידושי רבותינו

"ובמנורה ארבעה גביעים משוקדים כפתוריה ופרחיה" (כה, לד).

פרש"י: משוקדים כפתוריה ופרחיה - זה אחד מחמשה מקראות שאין להם הכרע, אין ידוע אם גביעים משוקדים או משוקדים כפתוריה ופרחיה.

כתב הרש"י: משוקדים וכי כתב רש"י זה אחד מחמשה מקראות וכי כדאיתא בגמי יומא פרק הוציאו לו דף נ"ב איסי בן יהודה אומר חמשה מקראות אין להם הכרע וסימנך שאת משוקדים מחר ארור וקם, ופרש"י שאת - הלא אם תטיב שאת וכי משוקדים הא הכא, מחר - וצא הלחם בעמלק מחר, ארור - ארור אפם כי עז, וקם - הנך שוכב עם אבותיך וכי כבר השלמתי פירוש רש"י בסי הרא"ם ע"ש.

אלא קשיא לי טובא לגבי שאת פרש"י בחומש לפניו ואחור וכן מחר ס"פ בשלח, אך בפרשת ויחי בארור אפם פרש"י לאחור, אבל בפרשת וילך גבי הנך שוכב וכי וקם לא פירש כלום הכא אלא פירש להכריע או לפניו או לאחור, כבר תירצו התוספות דלא אית ליה הכרע כלל דאיכא אתנחתא דגביעים ובמנורה ארבעה גביעים, ומשמע משוקדים כפתוריה ופרחיה, וקרא אחריני מוכח דגביעים הם המשוקדים דכתיב שלשה גביעים משוקדים וצ"ע.

ואפשר לומר דגבי הנך שכי ר"מ דפשיטא ליה לרש"י שידרש לאחור, וכן מוכח קצת מהתני דלא פירשו בו כלום ולא מיערבבי ביה אנש על כן לא פירשו בו כלום אך גבי ארור אפם דהנעולם תוהים איך נתקללו שמעון ולוי, דאיפשיטא ליה למידרש לאחור טפי מלפנים ע"כ לא פירשו אלא כדי להזכיר לברכה וכן דרכו בכמה מקומות לפרש עיקר הקרוב לפשט לכן לא קשיא פירושו לפירוש גבי שאת, ומחר פי' לכאן ולכאן דעדיף טפי מלפרש או מלפנים או מלאחור והבן ועיקר דודק.

(יחידושי הרש"י למהר"ש כ"ף צוקז"ל)

תפארת בנים

משכנס אדר מרבים
בשמחה...
התלמידים בשמחת
חודש אדר

מפירות המבצע
במעלת חברינו
מעשה ידי תלמיז כיתה ב'
אביאל מזמון

**ב'עטרת חיים' לא מתפשרים
נותנים את כל הכח והמשאבים
להחזיר בתלמידים 'יראת שמים'**

עונג...

הצטרף למניחי התפילין
התלמיד היקר מכיתה ה'
יונגב דחבש נ"י

זכה בהגרלה בספר
אדרבה
במבצע
במעלת חברינו
התלמיד הנעלה
אברהם מהן נ"י
יהא רעוא שיגדל ויהיה
לאילנא ברבא, אב"ר

מהליכות אבותינו

**לא משנים ממה שעשו הראשונים,
אלא א"כ אין בזה שינוי מנהג לפי
הדין וההלכה**

ידוע מה שמובא בספרים, שמטבע האדם קשה לו מאד לשנות את הרגליו שהורגל בהם, ובפרט אם כך נהגו אבותינו ואבות אבותינו. על אחת כמה וכמה כשמדברים על ק"ק יהודי תימן שמרגלא בפי אינשי לומר, 'התימנים עקשנים' וכמאמר הפסוק 'עם קשה עורף'. ולמעליותא יחשב להם, שבזכות זה שמרו מסורת מעל אלפיים שנה בגלות הקשה והמרה.

ואולי כדאי להזכיר את שכתב הרב **יעקב ספיר הלוי** במסעו לתימן את שראה מנהגי היהודים בעדן, וז"ל: שבתם בבית הכנסת על המחצלאות ועורות הנפרשות על הארץ באדמת קודש, וחולצים מנעליהם מבחוץ כמנהגם מאז - ככלל ארץ תימן. וזה כשנה עבר עליהם הגביר הנכבד חכם ושלם מה"ר ששון בן השר הגביר הצדיק הנודע כה"ר דוד ששון נ"י מבמבי, בטרם הושלם בנין בית הכנסת, והתנדב להם מאה לירות שטרלינג, לעשות כסאות לשבת, כמנהג שאר הארצות. **ועשו כסאות גדולים, להעמידם אצל הקירות ובתוך. אך הם עומדים עדיין בחוץ בחצר בית הכנסת, ולא הכניסום פנימה, כי ערב וקודש להם, מנהג קדמוניהם, לשבת על ידיעות הארץ, וגם מחזיק יותר אנשים בשבתם על הארץ זה בצד זה, לא החליפו שמלותיהם, לא שינו מעשיהם, ולא המירו מנהגיהם, ככל אשר היו עושים הם עושים. וכן נאה להם ולכל ישראל, עכ"ל.**

ומזה נבין למה מהר"ץ היה צריך להראות פנים בהלכה במקומות מסויימים שכדאי להחמיר בהלכות מסוימות ואין בזה משום שינוי מנהג. כי אם לא היה מוכיח שאין בזה שינוי מנהג, מסתמא לא היו מקבלים את דעתו. ואכן החמירו בהרבה דברים על פי דברי מהר"ץ, כגון: עמידה בקידוש בליל שבת, צורת האותיות בס"ת ועוד...

ואשרי המשכיל להתעקש ולעמוד לא לשנות מנהגי אבותינו הקדושים, אלא א"כ הורו אחרת יודעי ספר גדולים, אשר אינם ממירים מנהגי ראשונים ללא עיון מעמיק בספרים, ומקיימים המאמר 'מהיות טוב אל תיקרא רע'.

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

שלא במשים נשמט מאתנו בשבוע שעבר
עוד שני תלמידים אשר
עלו לקרוא בס"ת שישי
בפרשת 'יתרו' כמנהג אבותינו הקדושים
הלא המה הילדים הצדיקים
שלום דמארי נ"י
נחמן אליהו גיספאן נ"י

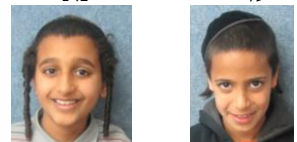
יהא רעוא שיגדלו במעלות התורה והיראה
בדרך ישראל סבא, מאירוס בתורה
ובמעשים טובים כאבותינו הקדושים
והטהורים, אכ"ר

במבצע 'במעלות חבר' משתדלים

ובמילים טובות לחברים פונים!

מצטייני השבוע בתפילה

התלמידים הנעלים
אביתר לוי
יהודה ינאי

יהי רצון שתשמע
תפילתם לרצון.

יש קונה צולמו בשעה אחת!
אברק | ת"ח יקר! אט הנק
רוצה לזכות, ומאור נשמח
להצניק שעה אחת בשבוע
סיוע לימודי ליבני החמה,
ולק תצמוד הזכות,
וכמחלוק הטוב יוליק ה'
לפניך בדרך טובים.
צור צמנו קשר: 050-4150896

אמא יקרה!

אם הנך מעוניינת להכיר מקרוב את גני
ותלמוד תורה עטרת חיים אשר את
קוראת עליו מידי שבת בשבתו את
מוזמנת ל-

ערב אמהות

מיוחד, חוויתי ומהנה, עם אמהות הת"ת
בנושא

השמחה

שיתקיים אי"ה בל"ג
ביום רביעי ט"ז אדר א'

תכנית הערב

- ☒ תערוכה ממעשי ידי האמהות וילדיהם ופרסים ל-3 המוצגים היפים ביותר
 - ☒ ארוחת ערב חלבית
 - ☒ מופע אומנותי ע"י צוות 'נפלאותיו' שמחה אמיתית ברוח יהודית
 - ☒ הרבנית רצאבי תליט"א
 - ☒ הרבנית שלמה תליט"א
 - ☒ שי לכל משתתפת
- יש להירשם מראש אצל רכות הגנים
בטל: 050-4161348

חכמי תימן

הרב אברהם ב"ר יהודה בדיחי

נולד בצנעא בשנת תר"ט
בערך. למד לפני הרב שלום
מנצורה והרב יוסף קונר.
בקי גדול בתלמוד, מדרש
והלכה, דרשן מצויק, ענין
ורצוי לכל אחיו. שימש
כחבר בית דינו של הרב
הראשי מארי יחיא יצחק
הלוי. נתמנה כנאמן כספי
ההקדש, ועסק בצדקה
וגמילות חסדים.

נפטר בצנעא
בשנת תרצ"ט

התודה...

שלוחה לידיד התלמוד תורה
משכבר הימים איש החסד
והמעלה

ר' רפאל צברי הי"ו

אשר בכל פעם ופעם מפתיע
את התלמידים ברוגעלכים
ומאפים טעימים וזאת בעוסף
לעבותתו הקבועות
יהא רעוא שתשרה

הברכה...

שיזכה ויראה כל יוצאי חלציו
נשואים דשנים ורעננים
הולכים בדרחי האלדים,
אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת
שם אחד- לשבוע 50 ש. לארבע שבועות 150 ש.
לשנה- הוראת קבע של 50 ש למשך שנה.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022